



ת"ד 2392/08/14 - מדינת ישראל נגד עמרם ויצמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

18 פברואר 2015

ת"ד 2392-08-14 מדינת ישראל נ' ויצמן

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

עמרם ויצמן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חציה, ואי האטה לפני מעבר חציה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג ברכב ביואיק ברח' שוקן בתל אביב מצפון לדרום לכיוון צומת עם רח' העמל, וכן שבמועד ובמקום הנ"ל, בסמוך לבית מס' 22 ברח' שוקן, מצוי היה מעבר חציה שסומן היטב על פני הכביש.

בהמשך נטען כי במעבר החציה הנ"ל חצו אותה שעה שתי הולכות רגל בהליכה רגילה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, וכי הנאשם לא האט את רכבו בהתקרבו למעבר החציה, לא עצר את רכבו, ולא איפשר להולכות הרגל להשלים את חצייתן בבטחה, ופגע, עפ"י הטענה, באחת מהן עם רכבו. בהמשך לכך נטען בכתב האישום כי הולכת הרגל שנפגעה נחבלה בגופה.

נטען שהנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא האט ולא עצר כאמור, לא נתן להולכות הרגל זכות קדימה במעבר החציה, לא נקט באמצעים הדרושים למניעת תאונה, ולא נהג כפי שנהג סביר היה נוהג, וכי גרם בכך, עפ"י הנטען, לתאונה בה נגרם נזק לגוף.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפר הנאשם במיוחס לו, הודה שנהג במקום, הודה גם שמצוי במקום מעבר חציה, אך טען כי אין זה נכון שהוא פגע בהולכת הרגל אלא היא זו שלדבריו נפלה ושכתוצאה מכך היא נגעה, לדבריו, באוטו שלו.

הנאשם טען עוד כי להולכת הרגל שנפלה כאמור לא קרה דבר פרט, לדבריו, ל"רכבת" בגרביו. עם זאת ויתר הנאשם, הלכה למעשה, על חקירת הרופאה עורכת התעודה הרפואית ע"ש הולכת הרגל.

לנוכח הכפירה נקבע התיק להוכחות.

לדין ההוכחות התייצבו והעידו כל חמשת עדי התביעה שזומנו, והם העדים כדלקמן:



1. בוחן התנועה המשטרתי מר דן בירס (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגשה הודעת הנאשם שנגבתה על ידו (סומנה ת/1).

2. בוחן התנועה המשטרתי מר ניסים חורי (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשה חוות דעת דו"ח ביקור במקום ועמה תרשים (סומנו ת/2).

3. בוחן התנועה המשטרתי מר נועם לוי (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותו הוגשה סקיצה שנערכה בנוכחות ובהנחיית עדת ראיה (הולכת הרגל) הגב' גל בצלאל (הסקיצה סומנה ת/3).

4. האזרחית הגב' איזבלה יוספה וולובניק (ע.ת.4) שהינה הולכת הרגל אשר עפ"י הנטען נפגעה . במסגרת עדותה של עדה זו הוגש האישור הרפואי על שמה (סומן ת/4) וכן סקיצה שערכה במשטרה (סומנה ת/5).

5. האזרחית הגב' גל בצלאל (ע.ת.5) שהינה הולכת הרגל השניה (כנזכר בכתב האישום).

מטעם ההגנה העיד הנאשם, מר עמרם ויצמן (ע.ה.1).

עוד העידה מטעם ההגנה גם מכרה של הנאשם, הגב' טיטיאנה הונצרובה (ע.ה.2) אשר לגירסת ההגנה ישבה לצידו של הנאשם ברכבו בעת האירוע. לבקשת הנאשם הוגשה סקיצה שערכה עדה זו (סומנה נ/1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות התרשמותי הישירה מן העדויות ולאחר מתן הדעת לראיות ולתוכן סיכומי הצדדים הינה כי דין הנאשם להרשעה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום וזאת משהוכחו כדבעי עובדות כתב האישום.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

לא היתה מחלוקת בפי הנאשם כי היה מגע בין מכוניתו לבין הולכת הרגל ע.ת.4.

אף לא היתה מחלוקת בפי הנאשם כי מגע זה התרחש על הכביש עת חצתה הולכת הרגל הנ"ל במעבר החציה.

אני נותן אמון בעדויות של שתי הולכות הרגל על כי בניגוד לגרסת הנאשם, הולכת הרגל שנפגעה לא סתם כך מעדה,



אלא נפגעה בידי רכבו הנוסע של הנאשם בחזית צד ימין של מכונית הביואיק שלו, עלתה בשל פגיעה זו על מכסה המנוע של מכונית הנאשם, ונפלה משם לכביש.

הן מהודעתו (ת/1) של הנאשם במשטרה, והן מעדותו של הנאשם הנכבד בבית המשפט, עולה כי הוא כלל לא הבחין בהולכת הרגל בשום שלב, אלא רק לפתע שמע, לדבריו, מכה.

משאין מחלוקת שהולכת הרגל נפגעה בהיותה על הכביש ולא על המדרכה, וגם בהיותה במעבר חציה, אי הבחנתו של הנאשם בהולכת הרגל בשום שלב אומרת דרשני באשר למידת תשומת לבו כנהג.

יש לזכור כי מעבר חציה הוא מקום מבצרם של הולכי הרגל וכי נהג נדרש לזהירות יתרה בהתקרבו למעבר חציה ונדרש הוא לא רק להאט אלא גם לעצור במידת הצורך כדי לאפשר להם להשלים חצייתם בבטחה.

מעדותו של הנאשם עולה כי הוא היה עסוק בנסיון לבצע פניית פרסה מנתיב ימני מתוך שניים (דבר, אגב, האסור כשלעצמו) והיה גם עסוק בלבקש רשות לעשות כן מנהג מונית שהיה מצוי בנתיב השמאלי.

אלא שעולה מן העדויות שמהנאשם הנכבד השתכח ככל הנראה, שבנוסף לתשומת הלב לרצונו להתקדם ולבצע שם פנית פרסה, היה עליו לקחת בחשבון, כנהג, שבזמן הזה, שבו הוא ממתין לרשותו של נהג המונית שמשמאלו, יתכן שהולכי רגל כבר החלו עושים נסיון לחצות את הכביש במעבר חציה מימין לשמאל. במצב דברים זה - ובמקום להביט לכל הדרוש - ובכלל זה גם ימינה ולראות שהולכות רגל ירדו למעבר החציה - הזניח, כך ניכר, הנאשם את המבט ימינה וכך אירע שהוא מתקדם עם מכוניתו ופוגע אגב כך באחת מהולכות הרגל על מעבר החציה, מבלי שהוא מבחין בה בשום שלב.

מכל העדויות עולה אגב שמזג האויר היה מצוין באותו יום, הראות היתה טובה, ומדובר, יש לדעת, באירוע שהתרחש באור יום.

הנאשם חקר את עדי התביעה חקירות קצרות בבית המשפט וזאת על אף שבית המשפט שב והסביר לנאשם בסבלנות רבה את חשיבותה ונחיצותה של חקירה נגדית ואף לא הגביל את הנאשם בכל דרך במשך החקירה.

אציין כי לא מצאתי שנסתר תוכן העדויות של עדי התביעה.

עדי התביעה עשו עלי רושם מהימן - ובכלל זה הולכות הרגל.

עדויות של עדת ההגנה שהובאה ע"י הנאשם לא יכולה היתה לסייע לנאשם, שכן למעשה היא איששה את דבר הפגיעה של הנאשם, אגב תנועת רכבו, בהולכת הרגל במעבר החציה.



אף יצוין כי התרשים שערכה עדת ההגנה הנ"ל מאשש את חומרת מצב הדברים שבו הנאשם אכן איננו מכבד את זכות הולכות הרגל במעבר החציה ומתקדם אגב נסיון לבצע פניה לפני מונית אשר מצויה שמשמאלו.

מעדותה של עדת ההגנה, ובכל הכבוד והערכה, אף עלה כי הנאשם הדריך אותה וסיפר לה, לדבריה, "כל מה שהיה".

את מי שגבה את הודעת הנאשם במשטרה (ע.ת.1) ואשר הגיע למתן עדות, בחר הנאשם שלא לחקור כלל בבית המשפט. הנאשם ציין בעדותו כי כל שמסר בהודעתו הוא אמת.

כאמור, בעדות זו במשטרה חוזר ואומר הנאשם כי לא הבחין כלל בהולכת הרגל אלא ברגע הפגיעה.

עם זאת, לכשנשאל שם הנאשם באיזה אופן חצתה הולכת הרגל, ציין כי היא חצתה "בהליכה" (ראה שורות 64-65 לת/1).

ממה נפשך אם כך? אם ראה הנאשם ויודע הוא לספר שהולכת הרגל חצתה בקצב של "הליכה", אזי, אם אמנם ראה הוא אותה חוצה, אזי צריך היה הוא לאפשר לה להשלים חצייתה בבטחה, ואם הנאשם לא ראה אותה חוצה, אזי צריך היה הוא לראות אותה חוצה וצריך היה הוא לכבד זכותה.

כידוע, מעבר חציה איננו מקום שבו נהג והולכי רגל מתחרים זה עם זה על זכות הקדימה.

הנאשם העיד בבית המשפט כי לא היה דבר שיכול היה להפריע לו לראות את הולכות הרגל. (ראה נא את עדותו של הנאשם בעמ' 14 שורות 12-13 לפרוטוקול).

אלא שכאמור, משנשאל הנאשם מתי ראה לראשונה את הולכות הרגל, השיב הנאשם כי הוא לא ראה אותן אלא רק בעת המגע. (ראה נא את עדותו של הנאשם בעמ' 14 שורות 20-21 לפרוטוקול).

הנאשם גם אישר בעדותו כי אמר שאיננו יודע אפילו מאיפה הופיעה הולכת הרגל. (ראה נא עדותו של הנאשם בעמ' 14 שורות 23-24 לפרוטוקול) (וראה שורה 52 לת/1) (ציטוט: "לא ראיתי אותה בכלל קודם לכן כי לא היתה שם ואני לא יודע מאיפה היא הופיעה").

בכל הכבוד, התנהלותו של הנאשם כנהג בנסיבות המקום והזמן - כאשר דבר לא מסתיר לו - והוא מתקדם אגב התעלמות מהנעשה במעבר החציה ופוגע בהולכת רגל שחוצה במעבר חציה מבלי להבחין בה בשום שלב - היא המגבשת את יסודות העבירות אשר בצדק יוחסו לנאשם בכתב האישום.

לא הוצגה כל סיבה מפי הנאשם מדוע תיפול לפתע על הכביש הולכת הרגל פרט לסיבה עליה העידו הולכות הרגל - עדות שמצאתי כאמינה כאמור ולפיה הנאשם פגע עם מכוניתו בהולכת הרגל וזו הסיבה לנפילתה.

אין לקבל את גירסת הנאשם על כי הולכת הרגל היא שפגעה במכוניתו או שהיא נתקלה במכוניתו.



יש לזכור כי, בשלב המגע, מכוניתו של הנאשם היתה בתנועה אף אליבא דעדויות עדי ההגנה עצמם.

ויוזכר כאמור - הנאשם העיד כי לא ראה כלל את הולכות הרגל בשום שלב.

כיצד אם כך יסתור הנאשם את גירסתו ויטען כי הולכת הרגל פגעה במכוניתו (אם לא ראה כלל את מהלכיה).

כאמור, אני נותן אמון בעדויות הולכות הרגל ואינני סבור כי היה בידן להמציא כביכול מהרהורי לבן על כי הולכת הרגל הנפגעת אף הועלתה במעבר החציה על מכסה המנוע של מכונית הביואיק של הנאשם טרם נפלה ממכסה המנוע לכביש.

אך לא זו אף זו : אפילו היית קובע (ואין לקבוע) שבשל קירבתו המסוכנת של הנאשם אגב תנועה עם מכוניתו במעבר החציה הבהיל הוא את הולכת הרגל שחצתה במעבר החציה וזו כשלה בשל כך ונפלה, עדיין נותרתי עם אחריות מלאה של הנאשם.

ובאשר לתוצאות האירוע - גם כאן לא מצאתי כי נסתרה גירסת הולכת הרגל או נסתר המצוי בתעודה הרפואית ת/4 אשר על חקירת עורכה ויתר כזכור הלכה למעשה הנאשם.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל מצאתי כאמור כי הוכחו עובדות כתב האישום וכי גובשו יסודותיהן של העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

הנאשם מורשע לפיכך בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 18 פברואר 2015, במעמד הצדדים.

קלדנית - מירי קמחגי